

изпояде. Той гонѣше отъ хергелята дори и кобилкитѣ, които бѣха отъ негова кръвь (конетѣ пазятъ много роднинството). Не стига туй, той започна да гони отъ хергелята и коня на Медара. А той бѣше хрисимо и кротко животно. Тукъ вече двамата, Медара и жребецътъ, се сблъскаха единъ съ другъ. За първи пжтъ Медара погледна жребеца безъ усмивка, съ лошо око.

Често бѣха питали Медара: спятъ ли конетѣ? Кога спятъ? Какъ спятъ? То се знае, че и конетѣ, сжщо като хората, иматъ нужда отъ сънь. Спятъ най-вече сутринь, като изгрѣе слънцето, като понапече. Спятъ най-често на крака. Медара си спомня всичко туй, защото тѣй започна между него и жребеца враждата, която едва не го погуби.

Цѣла ноцъ кобилитѣ газиха изъ тревата, прѣхтѣха, пасоха. Призори небето на изтокъ се зачерви, надъ полето плувна тънка синкава мъгла, като димъ, тревата натежа и се намокри отъ росата. Безъ да пасатъ вече, конетѣ отъ хергелята се повѣртѣха, докато изгрѣе слънце, докато се постопли, следъ туй задрѣмаха. Нѣкои кобили легнаха. Малкитѣ кончета бозаеха отъ майкитѣ си. Звѣнциитѣ млъкнаха. Медара слѣзе отъ коня си, пусна го да пасе, както си бѣше съ седлото, а самъ той си легна да поспи.

Почивката на конетѣ не трае много. Следъ